

Resan till Worpswede i Tyskland, försök till resebeskrivning

Så var vi då i väg. De flesta motorvägar kantas av snabbmatställen. Det är KFC, Macdonald´s Subway eller Chopchop. Om man lämnar motorvägen och gör en liten kringelikrok kan man hitta något matställe där det inte är Fast food utan fast föda, Kanske fler rätter att välja och husmanskost. Ett sådant matställe är Väderstad Centralkrog. Efter att ha smakat maten förlåter vi gärna att vi fick stå i kylan och blåsten innan vi blev insläppta. Prinsessan Estelles sagostig bjöd på hoande ugglor och skällande hundar och en groda att pussa. Vi hann med en snabb utblick över Göteborg och älven innan vi antrade båten och kvällsmaten som inte var beställd av bussbolaget. Det löstes dock och det blev för de flesta räkmacka och öl eller vin innan vi bänkade oss för föredraget om Konstnärerna i Worpswede.

Hotellet i Fredrikshamn som hette Lisboa var ganska smakfullt enkelt och mycket danskt trots namnet.

Det runda skjorttemplet i Herning med Carl Henning Pedersens emaljmalningar blev en nästan chockartad konstupplevelse inte minst med en suggestiv ljudillustration. För de allra flesta en ny och spännande upplevelse. Efter en viss försening blev det också smörrebröd. I Danmark som i Norge äts det inte lunch på samma sätt som i Sverige utan det blir smörrebröd eller som i Norge kanske våfflor. Carl Henning Pedersens museum förvånade nog många med stora skulpturer av Prins Henrik.

Ribe som är Danmarks äldsta stad har både Danmarks äldsta domkyrka och hotell. Där bodde vi. I hotellet alltså och några klagade på att det inte fanns hissar vilket kanske hade förändrat karaktären på hotellet. Ganska mysiga rum och en frukost med morgenmadssnaps. Domkyrkans kormålningar av Carl Henning Pedersen chockade många när de sågs första gången men som nu anses kongeniala med den medeltida prägel. På kvällen en stadsvandring med nattvakten som följdes av en stor skara. Svårt att höra hans danska men ibland sjöng han med vacker stämma.

Inte trodde vi att vi så snart skulle återse Ribe men så blev det och det förkortade vårt besök på Emil Noldes Seebüll och den labyrintiska trädgården försenade också vår avfärd vilket blev kritiskt för passagen av Elbetunneln där köerna fylldes på vid middagstiden. Tyskland är ett land med trafikinfarkt och det märks speciellt vid vägbyggen. Så när vi kom fram till Bremen var Paula Modersohnmuseet stängt men det blev Quiz på hotellet med hjälp av beredvillig personal.

Worpswedens samlingspunkt för konstnärerna kring sekskiftet 18–1900 var Heinrich Vogelers Barkenhoff. Där kunde vi se en utställning om de båda väninnorna Paula Modersohh och Clara Westhoff-Rilke med många konstverk lånade både från Paula Modersohnmuseet i Bremen och Paula Modersohn Haus i Worpswede. I skogen såg vi sen Käseglocke, en hattstuga uppförd på 20-talet efter ritningar av funkisarkitekten Bruno Taut.

Heinrich Vogeler ritade inte bara Barkenhoff utan även järnvägsstationen i Worpswede som nu är restaurant. Där åt vi efter viss väntan gös eller fläskfilé och glass med apfelstrudel.

Efter inköp i Galleria väntade så hemfärden med färja från Kiel till Göteborg. Men den lät vänta på sig till nästa kväll vilket innebar en extra dag i ett soligt och lite blåsigt Kiel till mångas glädje och till någras skuffelse.

Vi kunde nästa kväll äntligen äntra färjan och så småningom inta kvällsbuffén på restaurant TASTE. Vilket konstigt namn, tänkte jag. Det visade sig efter några skratt att restauranten hette TEJST. Vi fick plats innanför ett plastbandsomgärdat staket. Som på en mindre mordplats.

Och mord blev det nästan också då varje försök till trivsamt konversation effektivt mördades av en vokalis som med starka band. Men maten var det inte fel på och det fullt inkluderade vinet lagom svagt för att ta om. Många kunde dessutom sjunga med i "Så länge skutan kan gå" lite vid sidan om. Birgitta och Hans avtackades och vi kunde vakna när svenska kusten nalkades.

Första stopp var i Fristad, som inte bara är arbetskläder utan också ett samhälle strax utanför Borås. Där har det byggts nya bostäder i trä vilka bostadsbolagets VD, Kjell Ove Sethson, hade vänligheten att på en lördag visa oss. Det blev en stark upplevelse att även få komma in i det äldreboende som byggts mycket genomtänkt bland tallarna. Till stor skillnad från det dystra boende som just byggts i Strängnäs i fem våningar med utsikt över cementplattorna.

Habo kyrka är en mäktig sockenkatedral och där inne fick vi också höra Valse Triste av Oskar Merikanto på piano. Frågesport i bussen belönade de som inte fuskade och så blev det åter igen besök på Väderstad Centralkrog. Nu blev alla insläppta på en gång.

Så vill jag till slut tacka alla som bidragit till att göra de här resorna till Norge, Finland, Danmark och Tyskland trevliga och lärorika. De missnöjda kan jag trösta med att det här var min sista.

Tack för mig

Hans Lundén